

Jernbaneforbund, men man har endog stillet Forholdet saa bagvendt, at det i Virkeligheden, selv om vi indmelder os i disse Foreninger, kun bliver de unge, det mest underordnede Personale, der faar Ret til at forhandle med Administrationen og faar Indflydelse paa, hvorledes de Ordre skal være, som vi alle skal rette os efter, og som de ældre og mere overordnede skal sørge for bliver overholdte. Vi tillader os derfor herved ærbødigst at andrage den høje Regering og Rigsdag om, at der i Forhandlingsreglerne maa blive foretaget saadanne Ændringer, at Forhandlingsretten tildeles vor Organisation i samme Udstrækning som Jernbaneforeningen og Dansk Jernbaneforbund.

Dette vil være saa meget lettere at imødekomme, som alle Særforeninger forrige Aar har sluttet en Overenskomst, ifølge hvilken de af Administrationen og af Ministeriet ønsker at blive betragtet som een samlet Etatsorganisation, og man vil altsaa ved at imødekomme os ikke faa med mange smaa Særforeninger at gøre, men kun med een Organisation til foruden de to, som allerede er tilstaaet Forhandlingsret, og denne tæller ca. 3,000 Medlemmer. Maa det i den Anledning være os tilladt at henvise til Bilag I, Skrivelse fra Ministeriet af 11. Oktober f. A., og Bilag II., der under 31. s. M. blev indsendt som Svar paa samme og indeholder nævnte Overenskomst underskrevet for Dansk Lokomotivfører- og Lokomotivfyrbøderforening af Lokomotivfører Chr. Christensen, for Stationsforstanderforeningen af Stationsforstander Wolf, for Samvirket af Togfører H. J. Jensen og noget senere for Statsbanernes Remisearbejderforening af Remisearbejder M. Jepsen.

Idet vi fremsender dette vort ærbødige Andragende, skal vi bemærke, at denne Sammenslutning, der ønsker at blive betragtet som en tredie Etatsorganisation, repræsenterer det store og afgørende Flertal indenfor følgende, dog temmelig betydende Klasser Jernbanemænd, nemlig: Stationsforstandere, Lokomotivførere, Lokomotivfyrbødere, Remisearbejdere, Overbane- og Telegrafmestre, Værkmestre, Togførere, Baneformænd, Vogpassere, næsten Halvdelen og det den ældste Halvdel af Togbetjentene og ca. 250 Maskinarbejdere, og en Organisation med overvældende Majoritet indenfor de Tjenesteklasser, som den omfatter, er dog bedre skikket til at føre Forhandling paa disses Vegne end de to Etatsorganisationer, der kun har forsvindende Mindretal af de 9 førstnævnte og kun den yngste Halvdel af Togbetjentene indenfor sine Rammer. Desuagtet har Ministeriet for offentlige Arbejder ved at sætte Forhandlingsreglerne i Virksomhed udelukket alle disse Klasser Tjenestemænd fra at deltage i Forhandling og kun givet dem Ret til at blive hørt i ganske enkelte Tilfælde. Endvidere tillader vi os at udtale vor Beklagelse af, at den af Ministeren for offentlige Arbejder indledede Forhandling mellem Etatsorganisationerne og de indenfor disse staaende Foreninger ikke er ført til Ende, forinden Forhandlingsreglerne sættes i Kraft. Vi havde ligesom Ministeren (se Ministerens Udtalelser under Tillægsbevillingslovens Behandling i Folketinget under 12. April d. A.) haabet, at Forhandlingerne var blevet fortsat, og at de vilde have ført til en Overenskomst, hvorefter vi med fuld Betygelse kunde være traadt i Forbund med Etatsorganisationerne paa en Maade, der nogenlunde svarede til det af Særforeningerne foreslaaet, jfr. Bilag II.

Vi føler derfor Ministeriets Skrivelse som et Brud paa de Forventninger, Ministeren ved Indledning af denne Forhandling har berettiget os til at nære, ligesom det ogsaa maa betragtes som værende i Strid med almindelige Regler for Flertalsstyre, at en Organisation, der kun har et forsvindende Mindretal indenfor flere betydelige Klasser Tjenestemænd som Medlemmer, dog faar Ret til at føre Forhandling paa disse Klassers Vegne. Der blev i Juni Maaned til en Deputation fra Samvirket udtalt i Ministeriet, at disse Klassers særlige Forening ogsaa vil blive hørt i Tilfælde, der særlig berørte dem. For at faa Rede herpaa indsendte vi under 2. Juli en Skrivelse til Generaldirektionen (Bilag III), men fik igen under 19. August et fuldstændigt Afslag herpaa (Bilag IV). Efter dette vil man endog slet ikke anerkende nogen Overenskomst eller Sammenslutning mellem Særforeningerne, men kun indtil videre og endda kun i ganske enkelte Tilfælde spørge en af de enkelte Foreninger indenfor Sammenslutningen.

Forhandlingsretten er altsaa givet alene til Jernbaneforeningen og Dansk Jernbaneforbund, der hermed endog har faaet Bemyndigelse til uden forudgaaende Forhandling at bestemme, hvorledes Statsbanetjenestemændene skal være organiseret for at faa Forhandlingsret. Særforeningernes Sammenslutning vil man derimod ikke anerkende, uagtet den tæller 5 à 600 flere Medlemmer end Jernbaneforeningen. Man har